

Sygnatura akt: V GC 344/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 25.05.2017r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Roliński

Protokolant: Paulina Frelicka

po rozpoznaniu w dniu 25.05.2017r. w Kaliszu

na rozprawie sprawy

z powództwa: G. P.

przeciwko: E. K.

1. zasądza od pozwanej **E. K.** na rzecz powoda **G. P.** kwotę 5 227,50zł (pięć tysięcy dwieście dwadzieścia siedem złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 16.09.2015r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej **E. K.** na rzecz powoda **G. P.** kwotę 1 467 zł (jeden tysiąc czterysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1 217zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC 344/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 18.11.2015r. powód G. P. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. K. kwoty 5.227,50zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi (po zmianie k. 36 akt) od dnia 16.09.2015r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1217 zł.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż powód zakupił od pozwanej surowiec z włókniny 310/610, co zostało potwierdzone przez pozwaną wystawieniem faktury VAT nr (...). Powód zapłacił cenę wskazaną na fakturze, jednak po odpakowaniu towaru okazało, że towar ten nie zgadza się z zamówieniem. Zamiast żądanej włókniny dostarczono do powoda włókninę (...), którą to powód niezwłocznie zareklamował. Dostarczający towar P. K. reklamację przyjął, zobowiązał się odebrać od powoda włókninę (...) i dostarczyć zamówioną przez powoda włókninę 310/610. P. K. kilkakrotnie przesunął termin dostawy towaru, o czym informował powoda, m.in. za pomocą wiadomości tekstowych sms. Wobec niedotrzymania żadnego ze wskazanych terminów, powód domagał się odebrania wadliwego towaru i zwrotu pieniędzy. W związku brakiem wymiany wadliwego towaru powód w dniu 02.09.2015r. odstąpił od umowy zawartej z pozwaną i zażądał odebrania wadliwego towaru i zwrotu wpłaconych na jej konto pieniędzy. Pomimo wystosowanego wezwania do zapłaty pozwana nie wykonała zobowiązania wobec powoda.

(pozew k. 2-8 akt).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 02.02.2016r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie Referendarza Sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNC 5053/15, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który został nadany w urzędzie pocztowym w dniu 29 lutego 2016r. pełnomocnik pozwanej zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że umowa została wykonana prawidłowo. Ponadto pełnomocnik pozwanej wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik pozwanej wskazał, iż do powoda został dostarczony towar zgodnie z treścią złożonego zamówienia. Był to taki sam towar jaki wcześniej był zamawiany i dostarczany przez pozwaną powodowi. Ponadto podano, że przedmiotem obrotu u pozwanej jest włóknina drugiego gatunku, co wynika z ceny, a poszczególne partie mogą się różnić wizualnie, co pozostaje bez znaczenia dla właściwości dostarczanej włókniny. Powód po dostarczeniu towaru nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości dostarczonej włókniny oraz co do jej rodzaju.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 50-53 akt)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko w sprawie, wskazując że towar dostarczony w dniu 05.06.2015r. nie był takim samym towarem jak wcześniej dostarczony powodowi przez pozwaną i nie miał takich samych właściwości.

(odpowiedz na sprzeciw od nakazu zapłaty k.87-90 akt)

Sąd poczynił następujące ustalenia faktyczne:

Powód G. P. zakupił od pozwanej E. K. w ramach prowadzonej przez każdego z nich działalności gospodarczej towar w postaci włókniny 310/610, czego dowodem był fakt wystawienia przez pozwaną faktury VAT nr (...) z dnia 29.05.2015r. na kwotę 5.227,50zł. z terminem płatności wyznaczonym na dzień 01.06.2015r.

(dowód: wydruk z (...) k. 21, 22 akt;

faktura VAT k. 91 akt;

zeznania świadka P. K. e-protokół rozprawy z dnia

20.02.2017r. 00:04:14, 00:13:11 min;

zeznania powoda – e-protokół rozprawy z dnia 20.02.2017r. 00:36:51min)

Należność z tytułu powyższej faktury została przez powoda uregulowana przelewem na konto pozwanej w dniu 05.06.2015r.

(dowód: potwierdzenie przelewu k. 12 akt)

Po zawiezieniu przez powoda włókniny do P. P. okazało się, że jest to włóknina inna niż ta, którą zamawiał powód. Zamiast włókniny w kratkę 310/610 była to włóknina gładka, o szerokości pasków mniejszej niż 30cm, która nie nadawała się do dalszej przeróbki. Na zewnątrz towar wyglądał tak jakby był w całości i nie pocięty. Był zapakowany w folię i zabezpieczony. Po rozpakowaniu okazało się jednak, że jest przecięty aż do tulei. Dodatkowo różnił się od towaru dostarczonego przez pozwanego wcześniej. Po rozpakowaniu okazało się, że wadliwa była cała partia materiału dostarczonego do powoda. Był on zatem dla powoda handlowo nieużyteczny.

(dowód: zeznania świadka P. P. – e-protokół rozprawy z dnia

19.09.2016r. 00:18:20, 00:20:19,00:21:25,00:25:36 min;

zeznania powoda – e-protokół rozprawy z dnia 20.02.2017r. 00:36:51,

00:48:46 min)

Po ujawnieniu niewłaściwego towaru powód niezwłocznie skontaktował się telefonicznie z P. K., który dostarczył mu przedmiotowy towar, w celu jego reklamacji. P. K. uznał reklamację i potwierdzając ten fakt w wiadomości tekstowej sms. Ponadto w wiadomości sms P. K. zapewnił powoda, iż dostarczy zamówiony przez powoda towar oraz odbierze wadliwy, do czego ostatecznie nie doszło. P. K. przekładał kilkakrotnie przyjazd do powoda usprawiedliwiając się w różny sposób. Ostatecznie zamawiany przez powoda towar nie został do niego dostarczony. P. K. nie odebrał wadliwego towaru.

(dowód: wiadomości tekstowe sms k. 13-15 akt;

zeznania powoda – e-protokół rozprawy z dnia 20.02.2017r. 00:36:51,

00:45:44 min)

Z uwagi na niewywiązanie się przez pozwaną z zawartej umowy powód w dniu 02.09.2015r. wystosował do pozwanej oświadczenie o odstąpieniu od umowy wraz z wezwaniem do zwrotu zapłaconej kwoty 5.227,50zł na jego rachunek bankowy w nieprzekraczalnym terminie do dnia 15.09.2015r. Pozwana nie ustosunkowała się do w/w wezwania.

(dowód: oświadczenie powoda o odstąpieniu od umowy wraz z dowodem jego nadania

i odbioru przez pozwaną k. 16-18 akt)

Pismem z dnia 24.09.2015r. pełnomocnik powoda ostatecznie wezwała pozwaną do odebrania wadliwego towaru oraz zwrotu kwoty 5.227,50zł uiszczonej przez powoda. Również to wezwanie pozostało bez odpowiedzi.

(dowód: ostateczne wezwanie do zapłaty k. 19-20 akt)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Dokumenty te, w ocenie Sądu nie budzą wątpliwości co do ich rzetelności i zgodności z treścią łączącego strony stosunku prawnego, albowiem ich treść i autentyczność nie była przez strony kwestionowana, a w toku postępowania nie pojawiły się żadne okoliczności rzutujące na ich autentyczność.

Ponadto sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o zeznania świadka P. P. , a także zeznania powoda bowiem w sposób logiczny, spójny i rzeczowy uzupełniły materiał dowodowy oparty na dokumentach.

Z kolei Sąd dał wiarę zeznaniom świadka P. K. w części w jakiej są one zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd natomiast nie dał wiary zeznaniom tego świadka w części w której twierdził on, iż jakoby nie sprzedawał powodowi włókny 310/610 oraz w ogóle nią nie handlował natomiast wystawił fakturę, w której potwierdził rodzaj włókny 310/610 na prośbę pracownika powoda bowiem nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto oceniając ten fragment zeznań świadka należy mieć na uwadze, że świadek ten jest synem pozwanej i co wynika z treści jego zeznań de facto prowadził osobiście wszystkie sprawy jak i podejmował czynności związane ze sprzedażą włókny powodowi, a zatem był osobiście zaangażowany w sprawę i w związku z tym jest zainteresowany jej wynikiem. Poza tym Sąd uznał za niewiarygodne twierdzenia świadka jakoby użycie przez niego w wiadomości tekstowej sms zwrotu „ok.” w odpowiedzi na wiadomość powoda, iż ma przyjechać pustym samochodem po odbiór towaru i przywieźć pieniądze za ostatnią fakturę było jedynie potwierdzeniem otrzymania wiadomości sms a nie zobowiązaniem do odbioru towaru skoro świadek ten po zwrocie sms napisał „będę wtorek pustym autem”. Ponadto treść innej wiadomości tekstowej sms jednoznacznie wskazuje, iż P. K. zobowiązał się dostarczyć powodowi towar, który ten zamówił.

Z kolei Sąd nie poczynił ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka P. W. bowiem świadek ten jakkolwiek pracował dla powoda to zeznał, iż „nie widziałem materiału, nie byłem przy jakichkolwiek transakcjach”.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego bowiem pozwana pomimo przyjęcia przez jej pełnomocnika do wiadomości zobowiązania do uiszczenia w terminie 7 dni zaliczki na poczet opinii biegłego pod rygorem pominięcia tego wniosku dowodowego nie dokonała wpłaty wskazanej w treści zobowiązania kwoty 1.500 zł.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zdaniem sądu uzasadnia twierdzenie, iż strony postępowania łączyła umowa sprzedaży zawarta w formie ustnej w ramach której powód nabył od pozwanej towar w postaci włókny, która powinna mieć cechy włókny 310/610, co też potwierdziła pozwana wystawiając fakturę VAT. Wobec tego, że strony łączyła umowa sprzedaży należy wskazać na treść art. 535 § 1 k.c. w myśl którego przez umowę sprzedaży sprzedający zobowiązuje się przenieść na kupującego własność i posiadanie rzeczy, zaś kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić cenę. Z treści cytowanego przepisu wynika, że sprzedaż jest umową odpłatną, wzajemną, zaś zobowiązania stron dochodzą do skutku solo consensu. Skutkiem zawarcia umowy sprzedaży jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny (W.Katner „umowne przeniesienie własności ruchomości w prawie polskim”, Warszawa 1992r., str 51-55). W świetle całokształtu okoliczności faktycznych niniejszej sprawy należy uznać, że powód zgodnie z zawartą umową sprzedaży zapłacił umówioną cenę, natomiast pozwana jakkolwiek przeniosła na powoda własność rzeczy i wydała powodowi towar, to jednakże nie był to towar jaki zamówił powód i jaki pozwana zobowiązała się sprzedać powodowi pomimo tego, iż w treści wystawionej faktury pozwana zapewniła powoda, iż sprzedany towar jest włókniną 310/610.

Stosownie do art. 556 k.c. sprzedawca jest odpowiedzialny względem kupującego, jeżeli rzecz sprzedana ma wadę fizyczną lub prawną (rękojmia). Zatem w razie ujawnienia się wady przedmiotu sprzedanego, sprzedawca staje się odpowiedzialny wobec kupującego za istnienie wady. W literaturze prezentowany jest pogląd, iż ustawowa odpowiedzialność sprzedawcy z tytułu rękojmi za wady sprzedanej rzeczy ma charakter absolutny tzn. sprzedawca nie może się z niej zwolnić, obciąża go ona niezależnie od tego, czy to on spowodował wadliwość rzeczy, czy ponosi w tym zakresie jakkolwiek winę, a nawet czy w ogóle wiedział lub mógł wiedzieć o tym, że sprzedawana rzecz jest wadliwa. Brak wiedzy, choćby nawet elementarnej, czy nawet podejrzeń w żaden sposób nie wpływają na wyłączenie odpowiedzialności czy nawet jej ograniczenie (por. Z. G. komentarz do art. 556 k.p.c., LEX 2010).

Ponadto w myśl art. 556¹§ 1 k.c. wada fizyczna polega na niezgodności rzeczy sprzedanej z umową. W szczególności rzecz sprzedana jest niezgodna z umową, jeżeli nie ma właściwości, które rzecz tego rodzaju powinna mieć ze względu na cel w umowie oznaczony albo wynikający z okoliczności lub przeznaczenia. Z kolei jeżeli rzecz sprzedana ma wadę, kupujący może złożyć oświadczenie o obniżeniu ceny albo odstąpieniu od umowy, chyba że sprzedawca niezwłocznie i bez nadmiernych niedogodności dla kupującego wymieni rzecz wadliwą na wolną od wad albo wadę usunie. Ograniczenie to nie ma zastosowania, jeżeli (...) sprzedawca nie uczynił zadość obowiązkowi wymiany rzeczy na wolną od wad lub usunięcia wady. (art. 560§ 1 k.c.).

Mając na uwadze okoliczności faktyczne sprawy należy uznać, iż powód wykazał, iż rzecz sprzedana jest dotknięta wadą bowiem pozwana dostarczyła powodowi niewłaściwą włókninę. Ponadto powód skutecznie powiadomił pozwaną o dostrzeżonej wadzie zakupionego towaru, co też potwierdził działający w imieniu pozwanej jej syn P. K. przesyłając do powoda wiadomość tekstową sms, w której przeprosił powoda i obiecał dostarczyć towar, który ten zamówił. Zatem nie ulega wątpliwości, iż reklamacja powoda została przyjęta i uznana. Z kolei wobec braku dostarczenia przez P. K. właściwego towaru pomimo złożonej przez niego deklaracji dostarczenia prawidłowej włókny należy uznać, iż powód dokonał skutecznego odstąpienia od zawartej umowy, co też zostało zaakceptowane przez P. K. w przesłanej powodowi wiadomości tekstowej sms (k.14-15 akt). P. K. wysyłając do powoda wiadomość tekstową sms o treści: „ok. będę wtorek pustym autem” potwierdził tym samym odpowiadając na sms powoda, iż odbierze wadliwy towar i zwróci powodowi pieniądze stanowiące cenę za towar wynikającą z faktury.

Ponieważ do rzeczonoego odbioru towaru i zwrotu pieniędzy nie doszło wobec tego roszczenie powoda w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zasługuje na uwzględnienie.

Natomiast odnosząc się do zarzutów pozwanej należy wskazać, iż wbrew twierdzeniom pełnomocnika pozwanej dostarczona włóknina nie odpowiadała złożonemu zamówieniu. O powyższym świadczy chociażby fakt, iż szerokość rolek włókniny dostarczonej przez pozwaną uniemożliwiała przewinięcie jej na rolki o szerokości 30 cm, co dyskwalifikowało surowiec z punktu widzenia jego przydatności dla powoda, co też wynika z treści zeznań świadka P. P. oraz powoda.

Ponadto pozwana twierdziła, że tkanina jaką dostarczyła, była taka sama jaką wcześniej dostarczała powodowi, jednakże okoliczności tej nie wykazała. Natomiast świadek P. K. zeznał, iż nie pamięta jakiej treści było zamówienie złożone przez powoda. Ponadto zeznał, iż „nie jest w stanie odpowiedzieć na pytanie czy włóknina z ostatniej faktury była taką samą jak dostarczał powodowi wcześniej”.

W tym miejscu należy wskazać, iż powód nie kwestionował faktu, iż przedmiotem obrotu pozwanej była włóknina drugiego gatunku, jednakże nie była to włóknina jaką zamawiał, co też wprost wynika z treści faktury bowiem pozwana potwierdziła, iż sprzedaje powodowi włókninę 310/610. Przy czym Sąd nie dał wiary świadkowi P. K., iż dokonał świadomie poświadczenia nieprawdy na tym dokumencie na prośbę pracownika powoda bowiem twierdzenia te nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto co istotne pełnomocnik pozwanej okoliczności tej w ogóle nie powołał w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 k.c. regułą rozłożenia ciężaru dowodu pozwana powinna udowodnić okoliczności niweczące prawo na którego istnienie powołuje się powód lub uniemożliwiające jego powstanie.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.11.1997 r. I PKN 375/97 OSNP 1998/18/537). Zgodnie z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. inicjatywa dowodowa spoczywa w rękach strony, a nie zaś Sądu i pouczenie w zakresie konkretnych dowodów nie jest obowiązkiem Sądu.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2000 r. II UKN 33/00 OSNP 2002/10/251); „Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).” (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17.12.1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997/6-7/76).

Na stronach spoczywa więc ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowód lub dowody wykazujące jego istnienie. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozmieć z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a drugiej konsekwencjami poniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 07.11.2007r., II CSK 239/07, niepubl.).

Ponadto należy zaznaczyć, iż pełnomocnik pozwanej mija się z prawdą twierdząc, iż powód nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń co do jakości dostarczonej włókniny oraz co do jej rodzaju, gdyż tego rodzaju twierdzenie pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w tym przede wszystkim z treścią wiadomości tekstowych sms, kierowanych do P. K.. Poza tym z wiadomości tych wprost wynika, iż P. K. nie tylko potwierdził zasadność zgłoszonych przez powoda zastrzeżeń co do niezgodności włókniny z zamówieniem, ale także zobowiązał się do wymiany tkaniny, a po odstąpieniu przez powoda od umowy, do jej odbioru i zwrotu pieniędzy.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego powyższe twierdzenia pozwanej są gołosłowne, niezasadne i stanowią efekt przyjętej przez pozwaną linii obrony.

W tym stanie rzeczy powództwo należało uwzględnić, czemu sąd dał wyraz w sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1k.c. w zw. z art. 476 k.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł stosując przewidzianą w art. 98 k.p.c. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i wobec uwzględnienia powództwa zasądził ich zwrot od pozwanej na rzecz powoda w całości. Koszty postępowania po stronie powoda w niniejszej sprawie stanowiły: opłata sądowa od pozwu w kwocie 250 zł., opłata skarbową od pełnomocnictwa adwokata w kwocie 17 zł. oraz wynagrodzenie pełnomocnika powoda w kwocie 1200 zł. ustalone w oparciu o § 6 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461. t.j.) w związku § 21 rozporządzenia MS z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.(Dz.U.2015.1800).

.